

Arrest

nr. 344 727 van 13 april 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Martine GATUNANGE
Marcel Broodthaersplein 8/4
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 10 april 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}) van 31 maart 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van Mr. H. VAN NIJVERSEEL, die loco Mr. M. GATUNANGE verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 29 december 2025 aan in België en dient diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoekende partij reeds op 2 november 2022 in Kroatië en op 9 februari 2023 in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende.

1.3. In toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de Dublin III-verordening) werd op 23 februari 2026 een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten die met de terugname instemden op 25 februari 2026.

1.4. Op 31 maart 2026 beslist de verwerende partij tot het treffen van een overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 april 2026, en die luidt als volgt:

“Overdrachtsbesluit

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*Naam: M.
Voornaam: V.
Geboortedatum: XX/XX/1978
Geboorteplaats: [...]
Nationaliteit: Burundi*

*die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.
Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Duitsland.
Betrokkene wordt vastgehouden te CIV om de overdracht aan Duitsland uit te voeren.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [M.V.], verder de betrokkene, met de Burundese nationaliteit, diende op 29.12.2025 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde zijn originele huwelijksbewijs en voorlopig rijbewijs voor. Hij verklaarde zijn paspoort te zijn verloren in Kroatië.

Op 11.03.2026 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij in september 2022 Burundi verliet en via Ethiopië en Qatar naar Servië reisde. De betrokkene verklaarde dat hij van daaruit via Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Zwitserland naar Duitsland reisde. De betrokkene verklaarde dat hij in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende, maar een negatieve beslissing kreeg. Hij gaf aan dat hij het land verliet omdat hij een negatieve beslissing kreeg en omdat hij geen Duits kon. De betrokkene verklaarde dat hij op 28.12.2025 Duitsland verliet en op 29.12.2025 in België aankwam.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot twee treffers in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 02.11.2022 een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië en op 09.02.2023 een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland.

Op 23.02.2026 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 25.02.2026 stemden de Duitse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Op 10.03.2026 ontvingen onze diensten een schrijven van de advocaat van de betrokkene, waarin elementen tegen Duitsland worden aangebracht en wordt gevraagd het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België te behandelen. In deze beslissing wordt dieper ingegaan op de aangehaalde elementen.

De betrokkene werd gehoord op 11.03.2026 en verklaarde gehuwd te zijn met [N. M.-J.], geboren in 1979, met de Burundese nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Makamba. De betrokkene verklaarde drie kinderen te hebben: [I.O.], man, geboren op XX.XX.2011; [I.D.], man, geboren op [...] 2008 (geadopteerd); en [N.U.], vrouw, geboren op XX.XX.2009 (geadopteerd). Hij verklaarde dat zijn kinderen de Burundese nationaliteit hebben en in Makamba wonen. De betrokkene verklaarde twee broers te hebben, in Duitsland. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 11.03.2026 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat België de mensenrechten respecteert. De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland. Hij verklaarde dat zijn integratie er moeilijk was omwille van de taal en hem werd gevraagd het grondgebied te verlaten. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij werd onderzocht in Duitsland en hij een probleem heeft aan zijn lever. Hij verklaarde dat hij in Duitsland medicatie kreeg voor zijn lever, maar momenteel geen medicatie neemt.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees

Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 25.02.2026 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2), §3: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming van de Duitse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Duitse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen, noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De betrokkene verklaarde dat hij reeds een negatieve beslissing kreeg in Duitsland en zijn advocaat haalt aan dat de betrokkene hierdoor het risico loopt te worden verwijderd naar Burundi. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert, wijzen we erop dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te

nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen "rechtsmiddel" tegen de afwijzing van een voorafgaand in Duitsland ingediend verzoek.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lena Riemer, Lea Rau and Ronith Schalast, "Country Report: Germany – 2024 update", laatste update in 2025, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

De advocaat van de betrokkene verwijst naar de situatie in Duitsland met betrekking tot onder meer controles aan de grenzen, de duur van de asielprocedure, volgende verzoeken, opvangomstandigheden, detentie, en toegang tot het grondgebied. Er wordt aangehaald dat de betrokkene een reëel risico loopt op een behandeling die een schending inhoudt van artikel 3 EVRM en hij geen enkele garantie heeft op toegang tot passende opvang en toegang tot sociale en medische zorgen.

Het aantal verzoeken om internationale bescherming daalde in Duitsland van 351 915 in 2023 naar 229 751 in 2024 (zie blz. 9 van het AIDA-rapport van 2024 en blz. 9 van het AIDA-rapport van 2025). In het AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, of problemen ondervinden met betrekking tot andere zaken (blz. 81).

Asielzoekers hebben recht op opvangvoorzieningen zodra zij asiel aanvragen en genieten alle betrokken voordelen zodra zij een aankomstcertificaat hebben ontvangen aan het opvangcentrum dat hen is toegewezen. Zij ontvangen dat certificaat doorgaans binnen enkele dagen nadat zij zich bij de autoriteiten hebben aangemeld (blz. 155).

Volgens het AIDA-rapport moeten verzoekers eerst in een initieel opvangcentrum verblijven voor een periode tot 18 maanden (blz. 154). Er zijn geen gevallen bekend van personen die geen toegang kregen tot opvang ten gevolge van een gebrek aan capaciteit (blz. 175). Het AIDA-rapport wijst op tekortkomingen wat betreft de initiële en collectieve opvangcentra (blz. 175-181). Deze tekortkomingen zijn echter specifiek voor bepaalde centra en het rapport meldt dat de levensomstandigheden variëren naargelang het centrum (blz. 175). Derhalve kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen die het afzien van een overdracht zouden rechtvaardigen.

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de

procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Duitsland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

We wijzen erop dat de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland zal worden overgedragen, nadat de Duitse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Duitsland reizen en na overdracht een nieuw verzoek om internationale bescherming kunnen indienen. Hij zal er in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Volgens het AIDA-rapport duurde de procedure in Duitsland gemiddeld 8,7 maanden. Er worden geen elementen voorgelegd op basis waarvan zou moeten worden geconcludeerd dat de procedure om internationale bescherming in Duitsland buitensporig lang duurt (blz. 42-43).

Volgens het AIDA-rapport kunnen verzoekers na overdracht in detentie worden geplaatst indien zij reeds een negatieve beslissing kregen (blz. 81). De gronden voor detentie werden bij wet vastgelegd (blz. 204-2026). We benadrukken nogmaals dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat België de mensenrechten respecteert. De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland. Hij verklaarde dat zijn integratie er moeilijk was omwille van de taal. In verband met het bovenstaande wensen we te herhalen dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De advocaat van de betrokkene verwijst naar racisme in Duitsland. Hieromtrent wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Duitsland. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Duitsland. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Duitse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan de betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Duitse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Duitse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Duitse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Duitse grondgebied verblijven.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij werd onderzocht in Duitsland en hij een probleem heeft aan zijn lever. Hij verklaarde dat hij in Duitsland medicatie kreeg voor zijn lever, maar momenteel geen medicatie neemt. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Duitsland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd. Gedurende de eerste 36 maanden is de medische zorg

beperkt tot acute ziekten of pijn (blz. 191). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Duitsland en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Duitsland niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift stelt verzoekende partij: "6. *Langue de la procedure: la présente requête est introduite en langue français.* » . In zoverre verzoekende partij daarmee wil aangeven dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal, wijst de Raad op artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) dat luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus ook voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet

het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (*cfr.* RvS 17 april 2002, nr. 105.632).

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RVV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoekende partij aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verwerende partij, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "*[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*"

3.3.1. Verzoekende partij zet in twee middelen het volgende uiteen in het verzoekschrift:

"Du premier Moyen :

- De la violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH).

EN CE QU'UNE copie de la décision querellée est annexée au présent recours afin que le Conseil puisse en prendre connaissance.

ALORS QUE :

A. De la violation de l'article 3 de la CEDH

1. Attendu que la partie requérante estime que la Belgique doit être déclarée responsable de sa demande de protection internationale en raison du risque de violation de l'article 3 de la CEDH dans l'hypothèse où elle serait contrainte d'aller en Allemagne conformément à la décision de la partie défenderesse.

2. Que conformément à la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme, l'expulsion d'un demandeur d'asile par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3,

et par conséquent engendrer la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à la torture ou à des peines ou traitements inhumains dégradants.

3. Que concernant un renvoi « Dublin », la Cour considère à juste titre que « la présomption selon laquelle un Etat contractant 'de destination' respecte l'article 3 de la Convention peut donc être valablement réfutée en présence de 'motifs sérieux et avérés de croire' que la personne objet de la mesure de renvoi courra un 'risque réel' de subir des traitements contraires à cette disposition dans l'Etat de destination. L'origine du risque encouru ne modifie en rien le niveau de protection garanti par la Convention et les obligations que celle-ci impose à l'Etat auteur de la mesure de renvoi. Elle ne dispense pas cet Etat d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de la personne objet de la mesure de surseoir au renvoi au cas où le risque de traitements inhumains et dégradants seraient avérés».

4. Que dans ce type de cas, le raisonnement de la Cour consiste à analyser si au vu de la situation générale du dispositif d'accueil des réfugiés dans le pays de destination il existe des motifs avérés et sérieux de croire qu'en cas de renvoi, le demandeur de protection internationale risquerait de subir des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH.

5. Qu'il est impératif de rappeler qu'en examinant chaque demande, il est important de garder à l'esprit que les demandeurs de protection internationale constituent une population particulièrement défavorisée et vulnérable qui a besoin d'une protection spéciale au regard du même article 3.

6. Que l'article 17 alinéa 1er du Règlement Dublin III ajoute que :

« Par dérogation à l'article 3, paragraphe 1, chaque État membre peut décider d'examiner une demande de protection internationale qui lui est présentée par un ressortissant de pays tiers ou un apatride, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères fixés dans le présent règlement ».

7. Qu'il y'a donc lieu d'examiner les motifs sérieux et avérés permettant d'affirmer que la partie requérante encourt un risque réel de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'union européenne ou par l'article 3 de la CEDH.

8. Attendu que l'article 52 de la Charte énonce à son paragraphe 3 :

« Dans la mesure où la présente Charte contient des droits correspondant à des droits garantis par [la CEDH], leur sens et leur portée sont les mêmes que ceux que leur confère ladite convention. Cette disposition ne fait pas obstacle à ce que le droit de l'Union accorde une protection plus étendue » ;

9. Que l'article 3 de la CEDH (ou l'article 4 de la Charte) énonce que : « Nul ne peut être soumis à la torture, ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ». Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante : voir p.ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218).

10. Que la Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; adde Cour EDH 26 avril 2005, Müslim/Turquie, § 66).

11. Attendu que les rapports sur la situation des demandeurs d'asile en Allemagne permettent de constater que les centres d'accueil dans ce pays sont bondés, les migrants vivent dans la rue et sont de plus en plus nombreux.

12. La partie requérante craint légitimement qu'en cas de transfert vers l'Allemagne, qu'elle soit renvoyée vers son pays d'origine, les autorités allemandes ayant d'ores et déjà rejeté sa demande de protection internationale.

13. De plus, le requérant a été contraint de fuir le Burundi à la suite d'incidents graves survenus au cours de l'année 2022.

14. Il a notamment été ciblé lors d'un incident pendant une veillée au mois de mars 2022, ce qui a été suivi par des convocations via ses subordonnés un mois plus tard.

15. Dans la foulée de ces événements, il a finalement été muté à Bujumbura en juin de la même année.

16. Le fait que les autorités allemandes aient déjà pris une décision définitive négative à son encontre le place dans une situation d'incertitude. Un transfert vers l'Allemagne signifierait pour lui une impasse juridique et l'impossibilité de faire valoir ses nouvelles craintes, rendant son expulsion vers le Burundi imminente.

17. L'éloignement du requérant vers l'Allemagne l'exposerait indubitablement à un traitement qui violerait l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme. Étant donné que son dossier a déjà été clôturé par un refus définitif sur le territoire allemand, il y sera privé de tout droit d'accueil ou de séjour et sera directement menacé par un refoulement en chaîne vers le Burundi.

18. Le renvoyer dans ces conditions équivaldrait à le livrer en toute connaissance de cause à ses persécuteurs, l'exposant ainsi à un risque avéré de torture ou de traitements inhumains et dégradants dans son pays d'origine.

19. De plus, la conjoncture actuelle en Allemagne est marquée par un climat d'hostilité grandissante et des actes de racisme documentés à l'encontre des étrangers, ce qui constituerait une source de souffrance psychologique et physique supplémentaire pour le requérant.

20. À cette situation de grande précarité s'ajoute une vulnérabilité d'ordre médical. En effet, lors de son passage en Allemagne, le requérant a subi un examen médical qui a permis de constater que son foie était légèrement endommagé, un état de santé qui requiert une attention particulière.

21. Au regard des antécédents de la partie requérante en Allemagne, il semble indispensable de donner priorité à la prudence en vue de préserver son équilibre psychologique et psychique.

22. A titre illustratif, concernant la procédure de demande de protection internationale en Allemagne, le Rapport AIDA actualisé en juin 2025 précise ce qui suit :

- Mesures de contrôle renforcées aux frontières Schengen et augmentation des rejets aux frontières :

« Germany significantly expanded its border control policies in 2024, extending temporary internal border checks to all land borders. After maintaining controls at the Austrian border since 2015 and adding Poland, Czech Republic, and Switzerland in October 2023, Germany implemented comprehensive border controls at all land borders in September 2024, including France, Luxembourg, the Netherlands, Belgium, and Denmark. The Federal Ministry of Interior justified these six-month measures as necessary to enhance internal security and reduce irregular migration. These expanded controls faced substantial criticism from NGOs and legal experts who argued they potentially violate asylum laws and the Schengen Borders Code, which permits such measures only as a temporary last resort in response to serious security threats. Critics suggested the controls represent a broad migration control strategy rather than the targeted security response legally permitted.

The data shows increasing border rejections throughout 2023 and 2024, with approximately 1,000 rejections recorded within the first month after the September 2024 expansion. Significantly, the percentage of intercepted individuals applying for asylum dropped from 45% in 2023 to 23% in the first half of 2024, affecting many people from countries with high asylum recognition rates like Afghanistan, Syria, and Iraq »

- Le délai moyen de traitement des demandes d'asile s'élevait à 8,7 mois en 2024 :

« In 2024, Germany's Federal Office for Migration and Refugees (BAMF) reported an average asylum application processing time of 8.7 months, increasing from 6.8 months in 2023. This calculation method changed in 2023, now starting from when Germany assumes responsibility rather than formal application lodgement. For "Jahresverfahren" (procedures initiated within the previous 12 months), which represented 70% of decided cases, the average processing time was 4.7 months in 2024. By January 2025, overall processing times increased to 12.0 months as BAMF prioritised clearing older cases, with Jahresverfahren dropping to about 50% of all procedures. For rejected applications requiring court proceedings, the length of first-instance court cases averaged 16.7 months as of February 2025 (Regular procedure). »

- Modifications juridiques concernant les demandes d'asile ultérieures

« In February 2024, Germany enacted the "Rückführungsverbesserungsgesetz" (Law on Improving Deportation Procedures), introducing key changes to subsequent asylum applications. The law allows authorities to declare applications "manifestly unfounded" if applicants had already undergone a previous subsequent asylum procedure. Under revised §71 AsylG, deportations can proceed after the decision of the BAMF that the application does not lead to a new asylum procedure if the authorities consider that the applicant has made a subsequent application merely to delay or frustrate the enforcement of a decision or if the applicant makes another subsequent application following a final decision considering a first subsequent application inadmissible or unfounded. This reform expanded search powers and extended pre-deportation detention periods. While intended to accelerate deportations and reduce system misuse, human rights organisations have criticised potential risks to procedural fairness and protection standards »

- Conditions d'accueil, l'accès au territoire, détention, d'hébergement et de vie inhumaines :

« The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities. In 2022 the conditions deteriorated even more due to the massive overcrowding as consequence from the war in Ukraine and the situation in Afghanistan. Throughout 2023, small cities like Pulheim in North Rhine-Westphalia, 1218 as well as middle size municipalities like Augsburg in Bavaria 1219 and Aachen in North Rhine-Westphalia 1220 but also big municipalities like Berlin 1221 and Hamburg 1222 faced difficulties in accommodating new protection seekers. In Berlin and Hamburg, around 97% percent of the reception capacities were occupied around October and November 2023. 1223 Despite the decrease in the number of asylum applications, occupancy rates remain high in these cities in 2024/early 2025. In Berlin, at the beginning of 2025, a total of 41,369 people were accommodated by the State Office for Refugee Affairs (LAF) (January 2024: 39,861 people). Of these, 33,530 people live in state-owned accommodations, 4,670 people are temporarily housed in the two arrival centres, and 3,169 people are staying in hostels and hotels. There are 3,907 available places, 2,554 of which are in Tegel. 1224 At the beginning of 2025, the occupancy rate thus lay at 91.37 % in Berlin. In Hamburg, the occupancy rate is approximately 95.09 %. 1225 In other parts of Germany, the situation seems to be improving, with occupancy rates dropping significantly in most other Federal States.

According to the administration of Berlin, the city will increase its net capacity of accommodation by 2,000 in 2025, and another 4,400 in 2026. 7 In October 2023, the initial reception centre in Suhl, Thuringia, was completely full and had imposed a freeze on admissions. 1228 However, the municipalities cannot offer any

other accommodation facilities as all centres and apartments are full. The only possibility left, according to the Thuringian Association of Towns and Municipalities, was the usage of sport halls.¹²²⁹ In Thuringia, occupancy has since decreased. Whereas a year ago almost all places were occupied (97 %), in December 2024 every third bed was free (64 % occupancy).¹²³⁰ Municipalities in North Rhine-Westphalia have started to rent hotels to provide accommodation for asylum seekers.

Although this practice was very costly, it was preferred over blocking gymnasiums of local sport associations. The authorities on the local, state and federal level blame each other for the shortcomings. While the local authorities are by law responsible for the accommodation of protection seekers,¹²³² they claim that they do not have enough financial and housing resources to fulfil the current need. They therefore ask the Federal States to vacate more housing properties. The Federal States in turn urge the Federal government to strengthen their efforts and to take up a coordinating role.¹²³⁴ After months of discussion, the Federal government and the Federal States agreed in November 2023 – in addition to some deterrent measures that should decrease migration – upon more financial aid by the Federal Government¹²³⁵ (see also Housing). The new model provides a fixed payment of €7,500 per first-time asylum applicant, which many Federal States and municipalities argue does not adequately reflect their rising costs. This has led to continued tensions between the different levels of government regarding funding responsibilities.

Despite the slowly decreasing numbers of arrivals in the past year, the authorities continue to feel overburdened and deteriorating conditions have been reported. Under the law the state may derogate from the obligation to stay in initial reception centres in cases of overcrowding.¹²³⁷ Nevertheless, so far only Berlin has used this derogation clause and allows asylum seekers who have been allocated to Berlin under the “Königsteiner Schlüssel” to live in private accommodations since the end of January 2023.¹²³⁸ In emergency shelters e.g. in Berlin, it has been reported that the tents at the former Berlin Tegel airport do not protect from the cold causing numerous illnesses and facilitating the spread of Covid-19 (on conditions in reception facilities during the Covid-19 pandemic see the 2021 Update).¹²³⁹ One partitioned area on such a tent is in general shared by eight people. As a result, each asylum seeker has, according to calculations by the refugee council Berlin, only about 2,6 m² available for themselves.¹²⁴⁰ Additionally, since the airport is surrounded by barbed wire no systematic access for NGOs and volunteers is granted. At the same time protection seekers need to take a shuttle bus to enter and exit the emergency shelter, thereby making it difficult for protection seekers to access legal aid and social assistance. In the emergency tents in Bremen protection seekers report of non-functional and unclean sanitary facilities, coldness due to nonfunctional heating systems and a tense atmosphere. Only one month later the municipality of Bremen decided to evacuate the tents due to the non-functionality of the infrastructure. Inhabitants were partially relocated to emergency shelters on exhibition grounds. This solution was only temporary, and local authorities have organised lightweight building constructions, originally intended for use until mid-2024¹²⁴² but since extended until mid-2026.¹²⁴³ Even if asylum seekers do not live in tents but in houses, the living conditions are in many cases catastrophic. In a reception centre in Pulheim, North Rhine Westphalia, for example, the building smells heavily, the sanitary facilities are mouldy and rats run around the complex.

In arrival centres, the overcrowding mostly leads to backlogs in the registration procedure and conflicts among the protection seekers stemming from the lack of privacy. Asylum seekers at the arrival centre in Hamburg-Rahlstedt, for example, have reported inter alia a backlog of registration, lack of privacy, unclean sanitary facilities and disturbances at night. The sleeping areas are placed in former warehouses and divided by thin partitions into several compartments, which do not allow for privacy. Besides reading lamps attached to each bed, there is one common light for the whole warehouse, which is switched on from 8:00am to 22:00pm.¹²⁴⁶ A backlog of registration, lack of access to health care and social assistance has been reported also from the arrival centre in Berlin.¹²⁴⁷ In the arrival centre in Thuringia, many violent conflicts have been reported stemming from the lack of staff members, stressed social workers and nontrained security personnel.¹²⁴⁸ The backlog of registrations all over Germany was supposedly caught up until the end of June 2023, according to the Federal Government.¹²⁴⁹ To expedite the processing of these applications and enhance the Central Register of Foreign Nationals, the Federal Government allocated an additional €300 million to the Federal Office for Migration and Refugees (BAMF) and the Federal Administrative Office. However, reports of overloads in certain regions continued in 2024. For instance, the mayor of Bad Griesbach in Bavaria refused to register additional migrants, citing overburdened schools and kindergartens, and criticised the unequal distribution of migrants in the region.

More generally, studies published in 2020 have come to the conclusion that the accommodation in initial reception centres infringes upon children’s rights and constitutes a danger to their mental health. The spatial confinement, the experience of violence and removals, as well as the permanent uncertainty cause psychological stress and have a negative impact on children.¹²⁵² Health care and psychosocial support provided for young refugees in the mass accommodations were described as worryingly inadequate for most of the facilities. The study of PROASYL and the Refugee Council Berlin support these findings.

According to the study of 2022, especially the access to health care, access to adequate hygienic and other products such as strollers for toddlers are scarce. The NGO ‘Ärzte der Welt’ (Doctors of the World) announced in September 2019 that an advice service run by the organisation in the AnKER-centre of Manching/Ingolstadt was to be terminated. The NGO described living conditions in the facility as ‘morbid’ and claimed that adequate treatment, in particular treatment of persons with psychological disorders, was

impossible under the circumstances. Insufficient protection against assaults, lack of privacy and nocturnal disturbances were impeding the mental stabilisation of asylum-seekers at the facility and the NGO was no longer capable to bear responsibility for the mental health of its patients. Moreover, the organisation claims that there was no system for the identification of vulnerable persons in place at the facility» .

23. *Que ce rapport démontre également que la partie requérante n'a aucune garantie de voir sa demande être traitée par l'Allemagne ; et est plus exposée à un refoulement vers son pays d'origine qu'à une protection internationale.*

24. *Il convient également de rappeler que, les refoulements réguliers et la xénophobie sont de réels fléaux en Allemagne.*

25. *En effet, un article publié le 23 avril 2025 intitulé, apport accablant sur le racisme en Allemagne indique que :*

« Selon un récent rapport rendu public en mars, une personne sur cinq a des attitudes racistes en Allemagne.

Cheveux foncés, Hanna qui habite à Berlin, la capitale fédérale de l'Allemagne raconte avoir entendu des commentaires stupides lorsqu'elle prend le métro avec ses enfants. "Les gens me demandent de rentrer dans mon pays", témoigne celle qui n'ose pas s'aventurer dans certains quartiers de Berlin.

Comme Hanna, Fatma vit aussi à Berlin. Elle travaille comme éducatrice de jeunes enfants. Elle raconte à la DW qu'il lui a été très difficile de trouver un emploi dans un secteur pourtant en manque cruel de main d'œuvre en Allemagne. Elle pense que son foulard l'aurait désavantagée dans sa recherche.

Les expériences de discrimination ne sont pas le fruit du hasard, mais se fondent le plus souvent sur des attitudes racistes, explique Aylin Mengi du centre d'étude allemand sur la migration et l'intégration et co-auteur du rapport sur le racisme publié en mars 2025. Dix mille personnes ont été interrogées dans tout le pays.

Sylvaina Gerlich vit en Allemagne et est d'origine ghanéenne. Elle dit ne pas avoir fait face à des propos et attitudes racistes. Le racisme envers les Noirs et les Afro-Allemands se basent, dit-elle, généralement sur des préjugés. "Ils vous voient juste comme un Noir"

Sylvaina Gerlich dirige le Intercultural Migrant Integration Center (IMIC), une association basée à Hambourg, dans le nord de l'Allemagne qui vient en aide aux migrants.

"Vous allez par exemple au supermarché, les gens ne connaissent même pas votre qualification, votre niveau d'étude. Mais ils vous voient juste comme un Noir. Certains sont des professeurs d'universités, des avocats. Mais puisqu'ils sont noirs, ils font face à des préjugés. Même aussi quand il s'agit de trouver un appartement", raconte Sylvaina Gerlich.

"Le pire, c'est lorsque tu prends le tram ou le bus, tu veux t'asseoir au niveau du seul siège libre, les personnes blanches – je ne veux pas parler de discrimination – les personnes blanches vont alors se lever de leur place. Les migrants s'en plaignent beaucoup. Ils ignorent si c'est du racisme mais ils se sentent mal à l'aise avec cela. Ils se disent que ces personnes blanches n'ont pas le sens du partage. Ils sont quelques fois frustrés."

Selon les résultats du rapport du centre d'étude allemand sur la migration et l'intégration, les personnes qui sont vues par les autres comme migrantes ou musulmanes - qu'elles le soient en réalité ou non - sont particulièrement touchées. Certaines parce qu'elles portent un foulard, comme Fatma. Ou à cause de la couleur de leur peau. Ou parce qu'elles ont les cheveux foncés, comme Hanna. Plus de 60% des femmes musulmanes et des Noirs affectés par le racisme subissent donc une discrimination au quotidien - et ce au moins une fois par mois.

Un racisme plus subtil

Selon Cihan Sinanoglu, qui a conduit le rapport, plus d'un cinquième de la population allemande a des opinions racistes bien ancrées.

"Nous constatons que le racisme en Allemagne devient plus subtil et s'adapte aux normes sociales. Il y a une perception dans la société allemande selon laquelle les minorités ethniques et religieuses auraient trop de revendications politiques. Cela montre, poursuit Cihan Sinanoglu, que certains groupes sociaux doivent toujours être délégitimés et qu'on doit toujours leur refuser des droits politiques."

22 % des personnes interrogées, âgées de 18 à 73 ans, estiment en outre que ces minorités ont profité économiquement plus qu'elles ne le devraient au cours des dernières années. Des personnes affectées par le racisme et interrogées par le centre d'étude allemand sur la migration et l'intégration estiment dans plus de quatre cas sur cinq que la couleur de leur peau était la raison de la discrimination.

Les auteurs de l'étude critiquent par ailleurs le fait que le racisme social est trop souvent mis de côté par les partis politiques allemands, qui le considèrent comme un sujet minoritaire. Le parti d'extrême-droite AfD, Alternative pour l'Allemagne est régulièrement accusée de racisme et de xénophobie. Des attaques qui touchent même au-delà du simple migrant. L'ex-député allemand d'origine sénégalaise Karamba Diaby a ainsi souvent fait face à de la haine. Une des raisons qui l'ont amené à ne pas se porter candidat à la députation. » .

26. *Un article publié par info migrants le 04 avril 2025 énonce que :*

« En Allemagne, plus de 60 % des personnes noires la même proportion de fidèles musulmans ont été victimes de racisme et de discrimination, selon une nouvelle étude.

Fatma travaille comme institutrice de maternelle à Berlin. Pour elle, les incidents racistes l'accompagnent dès le matin sur la route vers le travail.

"Les autres chauffeurs me dévisagent", explique-t-elle, alors qu'elle porte un foulard. "L'institutrice de mon programme de formation m'a dit un jour qu'elle pensait que le foulard n'était pas hygiénique."

Fatma explique avoir eu du mal à décrocher un poste malgré le fait d'avoir obtenu son diplôme avec de "très bonnes" notes et que Berlin, tout comme le reste de l'Allemagne, manquent d'instituteurs dans les écoles maternelles.

Fatma assure que le foulard la désavantage. "Cela me dépasse vraiment", confie-t-elle.

(...)

Rentrer ou pas ? Les réfugiés syriens en Allemagne s'interrogent sur leur avenir

Hanna vit également à Berlin. "Je n'ose pas aller dans certains quartiers", raconte-t-elle. Elle dit être régulièrement la cible de "commentaires stupides" à chaque fois qu'elle prend le métro avec ses enfants, simplement parce que leurs cheveux sont noirs.

Victime de discrimination au moins une fois par mois

"Les actes de discrimination ne se produisent pas par hasard", estime Aylin Mengi, co-auteure du *Rassismusmonitor*, une étude de surveillance du racisme publié par le Centre allemand de recherche sur l'intégration et la migration.

Il s'agit de l'une des enquêtes les plus complètes sur le racisme et la discrimination en Allemagne.

Les chercheurs ont ainsi interrogé près de 10 000 personnes. Les résultats du rapport de mars 2025 montrent que ceux qui sont considérés par d'autres comme des immigrés ou des musulmans présumés sont les plus touchés.

En Allemagne, les centres d'expulsion se multiplient

Pour certaines personnes, c'est le foulard qui déclenche des actes de haine, comme dans le cas de Fatma. Pour d'autres victimes, la couleur de leur peau ou leurs cheveux noirs provoquent des comportements racistes.

Plus de la moitié des personnes qui se trouvent dans cette situation ont signalé être victime d'une forme de discrimination au moins une fois par mois.

"Le racisme devient plus subtil"

Les femmes musulmanes et les personnes noires sont les plus touchés. Parmi elles, plus de 60 % sont régulièrement victimes de discrimination dans leur vie quotidienne.

"Nous constatons que les expériences de discrimination sont inégalement réparties dans la société allemande", précise Cihan Sinanoglu, qui dirige le *Rassismusmonitor*.

Il ajoute que "nous voyons que le racisme en Allemagne devient plus subtil et s'adapte aux normes sociales".

Pour lui, la croyance que les minorités ethniques et religieuses exigeraient trop de droits politiques est très répandue au sein de la société. "Cela montre que certains groupes sociaux se voient encore refuser des droits politiques."

Et le racisme est structurel. "Plus d'un cinquième de la population allemande a des attitudes racistes ancrées", constate Cihan Sinanoglu.

La réponse politique n'est pas à la hauteur du phénomène

Le chef du *Rassismusmonitor* rappelle que les préjugés et l'exclusion peuvent avoir des conséquences considérables sur la santé mentale. "L'anxiété et la dépression augmentent lorsque l'on rencontre de la discrimination et du racisme. Et plus une personne est victime de discrimination, plus sa confiance dans les institutions sociales diminue".

Les auteurs de l'étude dénoncent le manque d'engagement de la classe politique sur le sujet.

"Si vous êtes noir, ce n'est plus possible de vivre ici" : en Tunisie, ces migrants qui ont changé de plan de vie face au racisme

"Une famille sur trois en Allemagne a un lien avec une histoire de migration", explique Naika Foroutan, directrice du centre de recherche. La discrimination affecte "un grand pan de la société."

Naika Forouta note toutefois qu'en Allemagne, "une large majorité de la population est contre le racisme. Les gens veulent apprendre, et ils veulent être informés sur le racisme."

Ferda Ataman, la commissaire fédérale à la Lutte contre la discrimination, voit les résultats de l'étude comme un ordre de mission clair pour les partis politiques, avant tout pour le prochain gouvernement de coalition qui devrait réunir les conservateurs et les sociaux-démocrates : "L'Allemagne a parmi les lois anti-discrimination les plus faibles. L'étude montre clairement que les gens doivent être mieux protégés." » .

27. Le journal *Le Monde* a publié le 08 février 2025 ce qui suit :

« Le racisme ? Pas avec nous » : contre l'extrême droite, des dizaines de milliers de personnes mobilisées dans toute l'Allemagne.

A deux semaines des élections législatives, les manifestants ont mis en garde contre toute collaboration avec le parti d'extrême droite Alternative pour l'Allemagne (AfD), crédité de près de 20 % des intentions de vote.

De nouvelles manifestations massives contre l'extrême droite ont eu lieu, samedi 8 février, en Allemagne. C'est à Munich, dans le sud du pays, que le rassemblement était le plus important avec plus de 250 000 personnes, selon la police de la capitale bavaroise, plus de 320 000, selon les organisateurs. Elles se sont réunies sur la « prairie Thérèse », vaste esplanade ovale dans le centre de la ville où se déroule chaque

année à l'automne la Fête de la bière. Lorsque la manifestation a débuté, à 14 heures, la police avait d'abord évoqué « plus de 100 000 » manifestants, puis en milieu d'après-midi, « 200 000 » .

28. Le 16 février 2025, il a été indiqué par le journal France 24 ce qui suit :

« Allemagne : à Berlin, des dizaines de milliers de manifestants contre l'extrême droite Des dizaines de milliers de personnes ont manifesté dimanche contre l'extrême droite dans la capitale allemande, une semaine avant les élections législatives du 23 février.

Plusieurs dizaines de milliers de personnes ont manifesté, dimanche 16 février, à Berlin pour refuser que l'extrême droite gouverne, alors que le vice-président américain J.D. Vance vient au contraire de lancer un appel très controversé aux partis allemands à s'engager dans cette voie.

Avec environ 30 000 participants selon la police et 38 000 selon les organisateurs, la mobilisation contre le parti Alternative pour l'Allemagne (AfD), à une semaine seulement des élections législatives dans le pays, tend à s'essouffler.

Une manifestation similaire le 8 février à Munich avait rassemblé 250 000 personnes, et une autre le 2 février dans la capitale allemande avait attiré entre 160 000 et 250 000 participants.

Le mot d'ordre du rassemblement de dimanche à Berlin était "Main dans la main, Nous sommes le mur pare-feu".

Une référence au "cordon sanitaire" que maintiennent les partis traditionnels en Allemagne depuis la Seconde Guerre mondiale pour refuser toute coopération au plan national avec les mouvements d'extrême droite. Même si les conservateurs ont récemment brisé ce tabou en amorçant un rapprochement au Parlement avec l'AfD.

"Peur que l'histoire se répète"

Vendredi, dans un discours en forme de diatribe contre l'Europe à la Conférence sur la Sécurité de Munich, le vice-président américain J.D. Vance, avait spécifiquement demandé aux partis politiques allemands, et à la droite classique en particulier, de ne plus ostraciser l'extrême droite. "Il n'y a pas de place pour des pare-feux", avait-il lancé, s'attirant les foudres du gouvernement allemand.

À Berlin, beaucoup de manifestants se sont inquiétés à l'idée de voir le parti AfD dirigé par Alice Weidel devenir le deuxième d'Allemagne à l'issue des législatives du 23 février, alors que les derniers sondages lui prédisent 20 à 21 % des voix, derrière l'opposition conservatrice créditée de 30 à 32 %.

Robert Porth, 32 ans, commercial à la compagnie allemande des chemins de fer se dit "vraiment effrayé par les évolutions politiques actuelles en Allemagne". "Je ne veux pas avoir à me reprocher plus tard d'être resté assis sur le canapé à ne rien faire alors que je le pouvais encore", a-t-il dit à l'AFP.

Hannelore Reiner, une retraitée de 71 ans, dit voir "beaucoup de parallèles avec 1933, avant la guerre, lorsque le fascisme d'Hitler est arrivé au pouvoir". "Beaucoup de choses me rappellent cette époque. Les discussions d'alors, l'exclusion, l'antisémitisme. Et j'ai peur que l'histoire se répète", confie-t-elle. »

29. Selon un article publié le 25 mai 2024 par radio France intitulé : L'Allemagne a-t-elle un problème de racisme ? on constate ce qui suit :

« Une vidéo provoque un scandale en Allemagne. On y voit des jeunes entonner un chant raciste dans un lieu très prisé de l'élite allemande. Pour certains c'est le signe d'un racisme qui se diffuse et se répand progressivement à travers le pays.

Dans la catégorie écrans de luxe, l'île de Sylt (ZULT) est probablement ce qu'il se fait de mieux en Allemagne. En Mer du nord, ce bout de terre confidentiel abrite, entre autres, boutiques de luxe et villas de milliardaires. Pour les servir, des établissements prisés de la jet set comme le Pony. C'est là, le weekend dernier, qu'a été filmée la séquence qui provoque un malaise outre Rhin : "Ausländer Raus" et "Deutschland den Deutschen"... "Les étrangers dehors" et "L'Allemagne aux Allemands".

Il y a ces slogans, mais aussi des comportements. Une jeunesse dorée, verre de champagne à la main, qui chante en cœur. Dans cette petite foule, un homme se fait remarquer. Hilare, il pose deux doigts sur sa lèvre supérieure, comme pour imiter la moustache d'Adolf Hitler...il tend l'autre bras vers la caméra. Un salut qui rappelle celui d'une époque sur laquelle l'Allemagne a pourtant beaucoup travaillé.

(...)

L'excuse de la blague de très mauvais goût dans un cadre privé est évidemment brandi par certains, Marion. Pas par la médiatrice fédérale chargée de la lutte contre les discriminations. Elle y voit - je cite - "du racisme à l'état pur, qui s'infiltré de plus en plus dans tous les milieux et tous les groupes d'âge et qui est pratiqué ouvertement." Le mythe du grand remplacement a fini par infuser. Il touche et attire des publics nouveaux. La médiatrice s'appuie sur des consultations menées à l'échelle du pays.

Un rapport du centre allemand de recherche sur l'intégration et la migration est éloquent. Sur les quelque 21 000 personnes interrogées, plus de la moitié de celles qui ont la peau noire disent avoir été victimes de racisme, au moins une fois dans l'année.

Une autre étude, menée par une agence européenne, est encore plus inquiétante. 76% des personnes noires sollicitées Outre-Rhin parlent de discrimination liées à leur couleur de peau sur les 5 dernières années. Un chiffre en constante augmentation. Il fait de l'Allemagne l'un des pays européens où le racisme est le plus présent. A titre de comparaison, en France et même dans l'Italie de la leader d'extrême droite Giorgia Meloni, ce chiffre est divisé par deux. »

30. Selon un article publié par le journal Les Echos le 25 octobre 2023 portant : L'Allemagne part en guerre contre l'immigration illégale indique que :

« Le gouvernement a présenté une série de mesures destinées à accélérer le renvoi des réfugiés clandestins. Un projet de loi qui intervient juste après les succès électoraux de l'extrême droite en Hesse et en Bavière. », énumère la CNCDH.

L'Allemagne durcit nettement le ton sur l'immigration clandestine. Ce mercredi, la ministre de l'Intérieur, Nancy Faeser, a présenté un projet de loi visant à faciliter les renvois de réfugiés sans droit de séjour.

La durée maximale de garde à vue va passer de dix à vingt-huit jours. Les expulsions auront systématiquement lieu sans avertissement, sauf pour les familles avec des enfants de moins de douze ans, et les violations des interdictions d'entrée et de séjour vont devenir un motif de renvoi.

Les possibilités de fouille dans les appartements et les centres d'hébergement vont enfin être étendus, afin de permettre à la police de mettre la main sur des supports de données ou des documents. Aujourd'hui, plus de 80 % des demandeurs d'asile ne disposeraient pas de documents d'identité valables.

Cette série de mesures intervient alors que le chancelier Olaf Scholz a clairement bougé sur le sujet des réfugiés. « Nous devons massivement expulser ceux qui n'ont pas le droit de rester en Allemagne. Nous devons expulser plus, et plus rapidement », a déclaré le chancelier dans une longue interview au journal « Der Spiegel » publiée ce week-end.

Le dirigeant social-démocrate se dit également prêt à soutenir les Länder qui souhaitent remplacer les prestations en liquide versées aux demandeurs d'asile par des aides en nature. Une demande des conservateurs destinée à limiter les virements vers les pays d'origine.

(...)

Selon un sondage réalisé en octobre pour la première chaîne de télévision ARD, 44 % des Allemands considèrent désormais l'immigration et les réfugiés comme le problème politique le plus important, devant la protection de l'environnement et le changement climatique (18 %), les injustices sociales (13 %) et l'économie (11 %).

Plus frappant, à peine 19 % des Allemands considèrent que l'hébergement et la répartition des réfugiés se passent bien, alors qu'ils étaient 43 % à être de cet avis en 2018. » .

31. Dans le même ordre d'idées, un article publié par infomigrants intitulé : En Allemagne, la grande majorité des Noirs se disent victimes de racisme précise que :

« Les agressions et la discrimination envers les personnes noires en Europe ont augmenté ces six dernières années. Les plus hauts niveaux de racisme sont constatés en Allemagne et en Autriche.

Selon un nouveau rapport de l'Union européenne (UE), le niveau de racisme contre les personnes noires a fortement progressé. L'Autriche et l'Allemagne sont les pays les plus touchés par ces discriminations.

L'Agence des droits fondamentaux de l'Union européenne (FRA) a mené une enquête auprès de quelque 7 000 personnes d'ascendance africaine subsaharienne dans 13 pays de l'UE. En ce qui concerne la France, l'étude a également interrogé des personnes ayant des origines dans les territoires d'outre-mer.

Ainsi, un tiers des interrogés disent avoir été victimes de discriminations racistes au cours des douze derniers mois, ce qui représente une augmentation de 10 % par rapport à la précédente enquête, réalisée il y a six ans.

En Autriche et en Allemagne, ce sont même près de deux tiers (64 %) des personnes interrogées qui disent avoir été victimes de racisme au cours de l'année écoulée. Pour l'Allemagne, le taux a ainsi doublé par rapport à 2016.

Il est choquant de constater qu'il n'y a pas eu d'amélioration depuis notre dernière enquête", se désole Michael O'Flaherty, directeur de la FRA. "Au lieu de cela, les personnes d'ascendance africaine sont confrontées à une discrimination de plus en plus forte, simplement en raison de la couleur de leur peau.

L'enquête s'est également penchée sur une période plus longue. Ainsi, près de la moitié (45 %) des interrogés disent avoir été victimes de racisme au cours des cinq dernières années.

Là encore, l'Allemagne arrive en tête de ce triste classement : 76 % des interrogés disent avoir subi des discriminations et près de la moitié affirment avoir été harcelés.

En France, ce taux est de 37 %, contre 46 % en 2016. » .

32. Attendu que la partie défenderesse démontre dans sa motivation, n'avoir pas analysé et vérifié, avec la rigueur nécessaire, les capacités d'accueil actuelles de l'Allemagne, violant ainsi le principe de bonne administration en ce qu'il se décline en une obligation de soin, de minutie et une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier.

33. Qu'au vu de l'ensemble de ces documents, il est établi que la partie requérante n'a aucune garantie de voir sa demande de protection internationale examinée dans des conditions humainement acceptables. Même si sa demande d'asile était enregistrée, elle n'a aucune garantie de bénéficier d'un accueil adéquat, voire même de bénéficier d'un accueil tout court, en Allemagne.

34. Il n'est pas superflu de souligner que « l'expulsion, l'extradition ou toute autre mesure d'éloignement d'un étranger par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la Convention, et donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays » (Soering, précité, §§ 90-91, Vilvarajah et autres, précité, § 103, Ahmed, précité, § 39, H.L.R. c. France, 29 avril 1997, § 34, Recueil 1997-III, Jabari c. Turquie, no 40035/98, § 38, CEDH 2000-VIII, Salah Sheekh c. Pays-Bas, no 1948/04, § 135, 11 janvier 2007).

35. Le simple fait d'estimer que l'Allemagne est partie à la Convention européenne des droits de l'homme n'est pas suffisant pour exonérer l'Etat belge de ses responsabilités. D'ailleurs, dans un arrêt MSS rendu par la Cour européenne des droits de l'homme à l'encontre de la Grèce et de la Belgique, daté du 21.1.2011, la Cour avait condamné la Belgique pour violation de l'article 3 CEDH pour avoir renvoyé Mr MSS en Grèce alors qu'y prévalaient des conditions d'accueil contraires à l'article 3 CEDH (§ 362 à 368) . Le grief tiré de l'article 3 CEDH est défendable en l'espèce donc, comme il l'était dans cet arrêt dit « MSS ». Un retour en Allemagne fait courir à la partie requérante le risque de traitements inhumains et dégradants en violation de cette disposition.

36. Que partant, la partie requérante ne saurait être renvoyée en Allemagne. Qu'au vu de ce qui précède, la crainte de la partie requérante est avérée et la Belgique devrait être déclarée responsable de la demande en raison du risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

Du second Moyen :

A. VIOLATION DE L'ARTICLE 3.2, ALINEAS 2 ET 3 DU REGLEMENT DUBLIN III, DE LA VIOLATION OU DU RISQUE DE VIOLATION DE L'ARTICLE 3 CEDH, DE LA VIOLATION DE L'ARTICLE 4 DE LA CHARTE DES DROITS FONDAMENTAUX DE L'UNION EUROPEENNE

EN DROIT

37. Le dispositif de l'article 3.2, alinéas 2 et 3 du Règlement Dublin III libelle que :

« Lorsqu'il est impossible de transférer un demandeur vers l'État membre initialement désigné comme responsable parce qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe dans cet État membre des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable poursuit l'examen des critères énoncés au chapitre III afin d'établir si un autre État membre peut être désigné comme responsable. Lorsqu'il est impossible de transférer le demandeur en vertu du présent paragraphe vers un État membre désigné sur la base des critères énoncés au chapitre III ou vers le premier État membre auprès duquel la demande a été introduite, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable devient l'État membre responsable. ».

38. Statuant sur une demande de question préjudicielle portant sur l'application et l'interprétation de l'article 3, paragraphe 2, et de l'article 17, paragraphe 1, du règlement (UE) n° 604/2013 du Parlement européen et du Conseil, du 26 juin 2013, établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride, la CJUE a rendu dit pour droit et rend la décision suivante :

- Même en l'absence de raisons sérieuses de croire à l'existence de défaillances systémiques dans l'État membre responsable de l'examen de la demande d'asile, le transfert d'un demandeur d'asile dans le cadre du règlement Dublin III ne peut être opéré que dans des conditions excluant que ce transfert entraîne un risque réel et avéré que l'intéressé subisse des traitements inhumains ou dégradants, au sens de cet article.

39. La jurisprudence susmentionnée met en exergue l'obligation pour l'état membre saisi d'une demande de protection internationale de procéder à un examen méticuleux de l'impact sur le demandeur concerné de son transfert vers l'État membre responsable de sa demande.

40. A l'occasion de l'arrêt Tarakhel c. Suisse, la Cour européenne des droits de l'homme a expressément souligné qu'il appartient aux États, avant d'opérer un transfert Dublin, d'opérer un contrôle individualisé des risques concrets pour les demandeurs d'asile d'être soumis, dans le pays de destination, à des traitements inhumains et dégradant (C.E.D.H., 4 novembre 2014, Tarakhel c. Suisse n29217/12).

41. L'arrêt C.K. complète cette jurisprudence et précise de nouvelles limites à l'application du mécanisme Dublin tenant à la protection des droits fondamentaux. La question posée en substance par la Cour suprême slovène était de savoir si l'existence de risques de traitements inhumains et dégradants résultant de la situation particulière du demandeur d'asile et non de défaillances dans l'État responsable s'opposaient également à son transfert sur base du règlement Dublin III.

42. La Cour a considéré que le transfert d'un demandeur d'asile « ne peut être opéré que dans des conditions excluant que ce transfert entraîne un risque réel que l'intéressé subisse des traitements inhumains ou dégradants, au sens de l'article 4 de la Charte » et ce « indépendamment de la qualité de l'accueil et des soins disponibles dans l'État membre responsable de l'examen de sa demande ». Prenant appui sur l'arrêt Aranyosi, elle a souligné l'importance fondamentale et le caractère absolu en droit de l'Union de l'interdiction consacrée à l'article 4 de la Charte (C.J., 5 avril 2016, Aranyosi, aff. jointes C404/15 et C-659/15 PPU).

43. Ces interdictions découlent également de l'article 3 CEDH qui mentionne : « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. » ainsi que de l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'union européenne.

EN FAIT

Du risque de discrimination et de refoulement

44. Attendu que la partie requérante au regard de ses origines, son état psychologique, son état de santé et sa situation personnelle craint, qu'en cas de transfert en Allemagne, elle fasse l'objet de discrimination, d'un examen non sérieux de sa demande de protection internationale et de mesures de refoulement dans son pays d'origine d'autant plus que l'Allemagne a déjà rejeté sa demande de protection internationale.

45. Que pour mémoire, le principe de non-refoulement constituant « la pierre angulaire de la protection internationale des réfugiés » impose à chaque état contractant de s'assurer qu'un demandeur d'asile ne sera pas refoulé ou expulsé « sur les frontières des territoires où sa vie ou sa liberté serait menacée en raison de sa race, de sa religion, de sa nationalité, de son appartenance à un certain groupe social ou de ses opinions politiques. » (Art. 33 de la Convention de Genève).

46. La partie défenderesse estime qu'il n'est pas prouvé que l'Allemagne manquera d'objectivité, tout en ayant ignoré le récit de la partie requérante.

47. Que pourtant, d'une part, « une personne qui, par expérience, a appris à craindre les autorités de son propre pays, peut continuer à éprouver de la méfiance à l'égard de toute autre autorité. Elle peut donc craindre de parler librement et d'exposer pleinement et complètement tous les éléments de sa situation » (Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 n.198).

48. Que d'autre part, « Il est nécessaire d'évaluer les déclarations du demandeur également en ce qui concerne l'élément objectif. Les autorités qui sont appelées à déterminer la qualité de réfugié ne sont pas tenues d'émettre un jugement sur les conditions existant dans le pays d'origine du demandeur. Cependant, les déclarations du demandeur ne peuvent pas être prises dans l'abstrait et elles doivent être considérées dans le contexte général d'une situation concrète. Si la connaissance des conditions existant dans le pays d'origine du demandeur n'est pas un but en soi, elle est importante parce qu'elle permet d'apprécier la crédibilité des déclarations de l'intéressé. En général, la crainte exprimée doit être considérée comme fondée si le demandeur peut établir, dans une mesure raisonnable, que la vie est devenue intolérable pour lui dans son pays d'origine pour les raisons indiquées dans la définition ou qu'elle le serait, pour les mêmes raisons, s'il y retournerait. » (H.C.R., « Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, n.42).

49. Il s'agit avant tout de renoncer aux transferts de personnes vulnérables vers l'Allemagne – en particulier parce qu'elles n'y trouveraient guère d'hébergement approprié ni de soutien adéquat comme précisé précédemment.

50. Mais pour les personnes non vulnérables aussi, il faudrait procéder à des évaluations individuelles et analyser dans chaque cas s'il existe des motifs s'opposant à leur transfert.

51. Dans tous les cas, l'application de la clause humanitaire (par. 17, al. 2, R Dublin III) devrait d'office être examinée et son refus devrait être motivé aussi individuellement.

52. Un tel raisonnement devrait également être suivi par Votre Conseil.

53. La partie défenderesse a fait une lecture erronée en se fondant sur certains rapports qui ne décrivent pas de façon complète les conditions de vie des migrants en Allemagne et ce même si elle confirme quelques éléments ressortant du rapport AIDA pour l'Allemagne ; appréciation qui traduit un examen qui n'est pas suffisamment rigoureux du risque de la violation de l'article 3 CEDH.

54. La partie requérante reproche à la partie défenderesse un examen pas assez rigoureux au sens de la jurisprudence de la CEDH, et incomplet au regard de la situation très évolutive en Allemagne s'agissant des migrants.

55. Dans l'arrêt MSS précité, la CEDH rappelle le principe selon lequel un transfert DUBLIN peut soulever un problème au regard de l'article 3 CEDH et qu'en cas de doute sérieux, le transfert doit être suspendu. Afin d'apprécier le sérieux du risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles du transfert compte tenu de la situation générale de ce pays et des circonstances propres à la situation individuelle de la partie requérante.

56. En ce qui concerne l'examen des circonstances propres à la partie requérante, le risque invoqué présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable.

57. Toutefois, si la partie requérante démontre appartenir à un « groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements », elle n'aura pas à rapporter la preuve d'autres caractéristiques particulières.

58. En l'espèce, tel que souligné précédemment, les exactions alléguées par la partie requérante lui font courir le risque de subir de nouveaux traitements inhumains ou dégradants.

B. DE LA COMPETENCE DE LA BELGIQUE TIREE DE L'APPLICATION DE LA CLAUSE DISCRETIONNAIRE

59. Si par impossible, le Conseil ne devait écarter la reprise par l'Allemagne de l'examen de la demande de protection internationale de la partie requérante, il convient de relever que l'autorité administrative, compte tenu des motifs invoqués précédemment, est tenu de vérifier et justifier légalement son refus d'appliquer d'autres critères pouvant fonder la compétence de la Belgique dans la prise en charge de ladite demande de protection internationale.

60. Le dispositif de l'article 17, §1 et 2 établit que « par dérogation à l'article 3, paragraphe 1, chaque État membre peut décider d'examiner une demande de protection internationale qui lui est présentée par un ressortissant de pays tiers ou un apatride, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères fixés dans le présent règlement.

L'État membre qui décide d'examiner une demande de protection internationale en vertu du présent paragraphe devient l'État membre responsable et assume les obligations qui sont liées à cette responsabilité.

».

61. Ainsi, la disposition susmentionnée qui consacre la notion de clause discrétionnaire, confère à l'autorité administrative, en l'occurrence la partie défenderesse, un pouvoir d'appréciation, dont la mise en œuvre, pour rappel, demeure soumise à divers prescrits légaux et principes de droits, au nombre desquels l'obligation de motivation, les principes de bonne administration, etc.

62. Compte tenu du fait que la partie requérante a fait des rencontres en Belgique et de la violation et/ou du risque de violation des normes internationales susmentionnées, l'autorité administrative belge dotée d'un pouvoir discrétionnaire doit légalement justifier de toute décision par laquelle elle écarte délibérément sa compétence dans l'examen de la demande de protection internationale au regard de la situation de l'intéressé et des motifs invoqués par lui.

63. Pour mémoire « la détermination de l'État membre responsable en application des critères énoncés dans le présent chapitre se fait sur la base de la situation qui existait au moment où le demandeur a introduit sa demande de protection internationale pour la première fois auprès d'un État membre » (article 7, §2 Règlement Dublin).

64. Cette disposition consacre l'obligation pour chaque état membre lors de la détermination de l'état responsable de la demande de protection internationale de se baser sur la situation de l'intéressé au moment de l'introduction de la demande de protection internationale.

65. En l'espèce, au moment de la prise de la décision querellée, la partie requérante se trouvait en Belgique depuis plusieurs mois, elle a fait des rencontres en Belgique, et a noué diverses relations.

66. Que cette branche du moyen est recevable et fondée.”

3.3.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

3.3.3. Bij overdrachtsbesluiten vormt het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarbij lidstaten aannemen dat elke lidstaat de grondrechten van asielzoekers respecteert conform het Handvest van de grondrechten van de EU (Handvest), het Vluchtelingenverdrag en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), het uitgangspunt. Dit vermoeden is echter niet onweerlegbaar. Een overdracht is immers verboden wanneer een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest/artikel 3 van het EVRM blijkt. Dit risico kan voortvloeien uit objectief naar behoren bewezen systeemfouten in de asielprocedure of opvangvoorzieningen van de verantwoordelijke lidstaat. Daarnaast kan een overdracht zelfs zonder dergelijke systeemfouten onrechtmatig zijn als de persoonlijke situatie van de vreemdeling, zoals een ernstige medische problematiek, ertoe leidt dat de overdracht zelf of de gevolgen ervan een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest/artikel 3 van het EVRM inhouden. Bij de beoordeling of systeemfouten of de persoonlijke situatie aanleiding kunnen geven tot dergelijke strijdige behandeling wordt een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid gehanteerd. Er is pas sprake van een schending van de grondrechten wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, waarbij hij niet meer kan voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, hygiëne en woonruimte, en dit negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een vernederende toestand zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Situaties van loutere onzekerheid of sterke verslechtering van levensomstandigheden volstaan niet om een overdracht tegen te houden. Bij de beoordeling moet de nadruk liggen op de situatie waarin de betrokkene zich na de overdracht zal bevinden. De overheid is hierbij verplicht om zowel rekening te houden met de door de vreemdeling overgelegde informatie als algemeen bekende informatie over structurele tekortkomingen. Indien er een risico wordt vastgesteld, kan een overdracht enkel plaatsvinden als de verantwoordelijke lidstaat individuele garanties biedt die het risico voor de betrokken persoon wegnemen (HvJ, *DO t/ Bundesrepublik Deutschland*, C-458/24, 5 maart 2026; HvJ, *Tudmur*, C-185/24 en C-189/24, 19 december 2024; HvJ, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-392/22, 29 februari 2024; HvJ, *Ministero dell'Interno e.a.*, C-228/21, C-254/21, C-315/21 en C-328/21, 30 november 2023; HvJ, *Jawo*, C-163/17, 19 maart 2019; HvJ, *Hamed en Omar*, C-540/17 en C-541/17, 13 november 2019 (beschikking))

3.3.4. De Raad stelt op lezing van de motieven van het bestreden overdrachtsbesluit vast dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de overdracht van verzoekende partij naar Duitsland in ogenschouw heeft genomen, daarbij zowel rekening houdende met de algemene situatie van terugkeerders in Duitsland zoals deze naar voren komt in een objectief en actueel rapport – AIDA-rapport - als de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

3.3.5. Verzoekende partij houdt in onderhavig verzoekschrift dan wel voor dat zij bij overdracht naar Duitsland een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM/ 4 Handvest, maar zij overtuigt niet.

Zo wijst verzoekende partij er op dat haar verzoek om bescherming in Duitsland werd afgewezen, hetgeen evenwel niet betwist wordt in de bestreden beslissing nu de verwerende partij op goede gronden motiveert

dat Duitsland de terugname van verzoekende partij op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-verordening heeft aanvaard, dat conform artikel 18 (2), § 3 van de Dublin III-verordening Duitsland in dat geval ervoor zorgt dat de verzoekende partij, indien het verzoek alleen is afgewezen in eerste aanleg, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van de Richtlijn 2013/32/EU en dat *“dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen, noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.*

De betrokkene verklaarde dat hij reeds een negatieve beslissing kreeg in Duitsland en zijn advocaat haalt aan dat de betrokkene hierdoor het risico loopt te worden verwijderd naar Burundi. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland “indirect refoulement” impliceert, wijzen we erop dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.”

Door louter te verwijzen naar de afwijzing van haar verzoek om internationale bescherming in Duitsland, maakt verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren en zij derhalve een risico loopt op refoulement. Het is immers niet omdat verzoekende partij ervan overtuigd is dat zij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en zij desondanks niet erkend werd in Duitsland, dat er daarom sprake is van systeemfouten in de Duitse asielprocedure. Verder maakt zij met haar ongesubstantieerde vrees ook niet aannemelijk dat omdat zij een reeds verworpen verzoek om internationale bescherming heeft in Duitsland, haar nieuwe aanvraag geen onafhankelijk onderzoek zal kennen.

Waar zij verder wijst op het feit dat in het AIDA-rapport melding wordt gemaakt van strengere grenscontroles door de Duitse autoriteiten, gericht op het vrijwaren van de interne veiligheid en het beperken van irreguliere migratie, en hierop kritische bemerkingen werden gegeven door ngo's en rechtsexperten, benadrukt de Raad dat verzoekende partij daarmee geenszins aantoont dat zij als Dublin-terugkeerder een reëel risico loopt het voorwerp te worden van dergelijke grenscontroles, laat staan dat haar de toegang tot het Duitse grondgebied zou worden geweigerd nu Duitsland expliciet haar terugname heeft aanvaard. Zij weerlegt daarmee geenszins de motivering in de bestreden beslissing dat er blijkens het AIDA-rapport geen aanwijzingen zijn dat Dublin-terugkeerders in Duitsland problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure of problemen ondervinden met betrekking tot andere zaken (p. 81).

Ook waar zij verwijst naar de gemiddelde duurtijd van de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in Duitsland of bij afwijzing, de gemiddelde duurtijd van het beroep daartegen, toont zij daarmee geenszins aan dat de vermelde gemiddelde behandelingstermijnen dermate zijn dat er sprake is van een structurele tekortkoming in de asielprocedure in Duitsland die er daarenboven toe leidt dat asielzoekers aldaar een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM/ 4 Handvest lopen. Zoals de verwerende partij motiveert *“worden geen elementen voorgelegd op basis waarvan zou moeten worden geconcludeerd dat de procedure om internationale bescherming in Duitsland buitensporig lang duurt (blz. 42-43)”*. Naast het feit dat uit een gemiddelde behandelingstermijn van 12 maanden/16,7 maanden niet blijkt dat er sprake is van een langere behandelingstermijn dan hetgeen conform artikel 31 van de richtlijn 2013/32/EU (Procedurerichtlijn) toegelaten is, wijst de Raad erop dat zelfs indien dit het geval zou zijn, verzoekende partij daarmee nog niet aantoont dat het loutere feit dat zij mogelijk lang als asielzoeker in Duitsland zal verblijven vanwege eventuele lange doorlooptijden in de asielprocedure betekent dat er een reëel risico is dat zij in een situatie strijdig met artikel 3 EVRM/ 4 Handvest terechtkomt.

Verder, waar zij wijst op het feit dat sinds februari 2024 Duitsland de *“Law on Improving Deportation Procedures”* heeft aangenomen, maakt zij met haar verwijzing evenmin aannemelijk dat haar volgend verzoek om internationale bescherming niet conform de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake

de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, zal worden behandeld door de Duitse autoriteiten, temeer blijkt dat verzoekende partij tevens de mogelijkheid heeft om een schorsend beroep in te stellen tegen een beslissing waarbij het verzoek als manifest ongegrond wordt bevonden (p. 122-126).

Wat betreft de opvangvoorzieningen in Duitsland wijst de Raad er verder op dat in het AIDA-rapport allereerst uitdrukkelijk wordt bevestigd dat er in Duitsland geen gevallen van verzoekers om internationale bescherming bekend zijn die geen toegang kregen tot opvangvoorzieningen omwille van capaciteitsgebrek (AIDA-rapport, p. 175: “*Are there instances of asylum seekers not having access to reception accommodation because of a shortage of places? No*”), zoals bijv. in België wel het geval is. Dat een massale instroom van verzoekers overbevolkte centra met zich kan meebrengen, met alle gevolgen die daaruit redelijkerwijs voortvloeien qua hygiëne, privacy en spanningen, is geen exclusief Duits fenomeen in West-Europa. De Raad leest dus in het AIDA-rapport allerlei opmerkingen over de Duitse opvangcentra. Dit geeft ook de verwerende partij toe in de bestreden beslissing: “*Het AIDA-rapport wijst op tekortkomingen wat betreft de initiële en collectieve opvangcentra (blz. 175-181). Deze tekortkomingen zijn echter specifiek voor bepaalde centra en het rapport meldt dat de levensomstandigheden variëren naargelang het centrum (blz. 175). Derhalve kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen die het afzien van een overdracht zouden rechtvaardigen*”. De in het AIDA-rapport besproken omstandigheden variëren per centrum maar de gesignaleerde problemen in de centra betreffen geen omstandigheden die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid of minimumniveau aan hardheid bereiken zoals hierboven werd uiteengezet aan de hand van rechtspraak van het HvJ en via verwijzing daarin, van het EHRM. De Raad kan verwerende partij dan ook volgen in haar besluit dat de opvangomstandigheden die gesignaleerd worden in bepaalde centra niet toelaten te besluiten dat zij een overdracht verhinderen.

Verzoekende partij wijst verder nog op informatiebronnen die gewag maken van racisme en discriminatie in Duitsland doch de Raad wijst er op, net zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft gedaan, dat, naast het feit dat racisme en discriminatie spijtig genoeg deel uitmaken van elke maatschappij, en dus ook de Belgische, uit de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie noch uit het AIDA-rapport blijkt dat het niveau van racisme en discriminatie in Duitsland dermate is dat elke vreemdeling er systematisch mee te maken krijgt, bewijze daarvan bovendien ook het feit dat verzoekende partij zelf geen melding maakte van een persoonlijke ervaring in die zin tijdens haar Dublin-gehoor op 11 maart 2026 of in het schrijven van haar advocaat van 10 maart 2026, en verzoekende partij evenmin concreet aannemelijk maakt dat de Duitse autoriteiten zouden verzuimen bescherming te bieden in geval zij slachtoffer zou worden van bepaalde racistische/discriminerende uitingen of gedragingen.

Verzoekende partij houdt tenslotte nog voor dat haar gezondheidstoestand een overdracht verhindert, maar zoals de verwerende partij blijkens nazicht van het administratief dossier op goede gronden heeft vastgesteld, verklaarde verzoekende partij tijdens haar Dublin-gehoor dat zij in Duitsland onderzocht werd en zij een probleem heeft aan haar lever waarvoor zij in Duitsland medicatie kreeg maar dat zij momenteel geen medicatie meer neemt. Naast het feit dat uit haar verklaringen al naar voren komt dat zij in Duitsland toegang had tot medische zorg en er verder geen concrete, objectieve gegevens voorliggen waaruit kan blijken dat dit niet meer zo zou zijn bij terugkeer naar Duitsland, stelt de Raad verder met de verwerende partij vast dat verzoekende partij ook geen enkel medisch attest heeft voorgelegd waaruit kan blijken dat haar gezondheidstoestand ertoe leidt dat een overdracht naar Duitsland een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM/ 4 Handvest inhoudt. Er ligt geen enkel objectief gegeven voor die haar ongesubstantieerde verklaringen ondersteunt dat een overdracht naar Duitsland, mede in het licht van de algemene situatie aldaar, haar mentaal of fysiek in een toestand onverenigbaar met artikel 3 EVRM/ artikel 4 Handvest dreigt te brengen. Er zijn *in casu* geen ernstige redenen om aan te nemen dat verzoekende partij ernstig ziek is, laat staan dat, zo dit al zo is, *quod non*, er sprake is van imminent levensgevaar of dat zij als gevolg van een ernstige ziekte door het ontbreken van een adequate behandeling in Duitsland of het gebrek aan toegang daartoe, een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van haar gezondheidstoestand die intens lijden tot gevolg heeft, of aan een significante levensverkorting (cfr. HvJ, *C.K. t. Slovenië*, C-578/16 PPU, 24 maart 2017; EHRM, *Paposhvili t. België (GK)*, n. 41738/10, 13 december 2016; EHRM, *Savran t. Denemarken (GK)*, nr. 57467/15, 7 december 2021; EHRM, *S.N. t. Frankrijk*, nr. 14997/19, 18 april 2024).

3.3.6. Gelet op het bovenstaande dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest niet aantoonde, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Duitsland. Zij slaagt er geenszins in aan te tonen dat de verwerende partij *in casu* geen zorgvuldig onderzoek heeft doorgevoerd of dat zij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

3.3.7. Wat betreft het betoog van verzoekende partij in het licht van artikel 17 van de Dublin III-verordening, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Het feit dat in artikel 17 van de verordening nr. 604/2013 is bepaald dat de verwerende partij steeds de mogelijkheid heeft om te besluiten een verzoek om internationale bescherming te behandelen laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij een onwettigheid beging door, op een onderbouwde wijze, aan te geven dat zij geen gebruik wenste te maken van deze mogelijkheid. Het hele betoog van verzoekende partij in het licht van de discretionaire bepaling, zijnde artikel 17 van de Dublin III-verordening, kan geen aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. De verwerende partij heeft op redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde wijze besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek door de Belgische instanties op grond van die bepaling. Haar subjectieve overtuiging dat hier anders over moet worden gedacht omdat zij al enkele maanden in België verblijft en haar ongesubstantieerd betoog dat zij in die tijd verschillende contacten heeft opgebouwd, doet niet anderszins besluiten.

3.3.8. De middelen zijn niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zesentwintig door:

S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. HEIRBAUT

S. DE MUYLDER